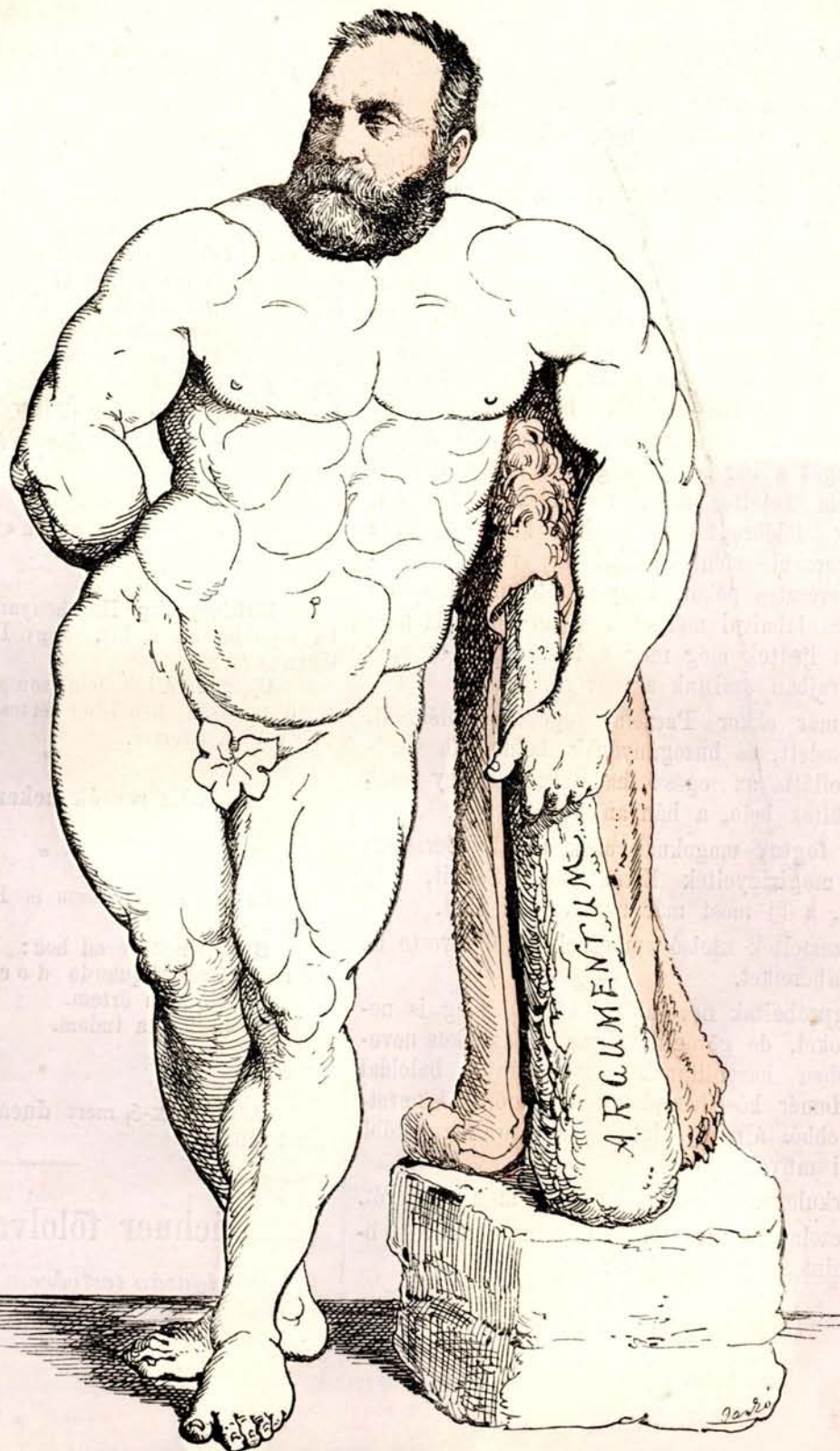

BORSSZEM JANKÓ

Előfizethetni a pest-bécsi irodalmi és művészeti intézetnél Deutsch testvérek. Pest, József tér 6-ik szám.
Előfizetési díj: Egész évre 6 frt. — Félévre 3 frt. — Negyedévre 1 frt 50 kr.

Paczolay János.

— Aesopus meséje. —

Egyszer volt egy erdő, nagy erdő, babérerdő, a hol sokan jutottak ősó dicsőséghez. Ennek az erdőnek a szélén aludt egy kövér emberke. Az a sok mindenféle állat, a mely ott a babérfákról a lombot lelegelgette, sokat próbálta az alvót bosszantani. A kis Miska meg a nagy Miska — mind a kettő bolond — nem egyszer gunyolta, hogy aluszik addig, míg mások marakodnak egy-egy konczon. Aztán elkezdtek bosszantani. Ha a Borsszem Jankónak van Estánja, meg Sanyija, meg majma, meg borja: legyen mienk a Paczolay, a ki mindig szundikál. És aztán, mert a szundikáló nem sokat hederített rájuk, bátrabbak lettek. Ráültek, lovagoltak rajta; a keresztes pók is föl-szedte magát s bár nagy rangot tartott a többiek között, nem vetette meg, megmászni az alvót, hanem erre fölédrt egy kicsit a kövér emberke és a debreczeni méntelepekkel úgy visszabosszan-totta a keresztes pókot, hogy az csak úgy kaszáta bele ideges lábaival mérgében a levegőt. Hanem azért nem ijedtek még meg a bosszantók, sőt még nagyobb rajban szálltak az alvóra.

De már ekkor Paczolay egészen fölédrt, főlegyenesedett, és buzogányának boldogabb végé-vel úgy ellátta az egész hadsereget, hogy csak úgy szédültek bele, a hányan voltak.

Igy fogtak magoknak azok, a kik Borsszem Jankótól megirigyelték Estánt meg Sanyit, egy Paczolayt, a ki most már nem eresztí őket.

Kiszemelték utolsó embernek, s ő elverte az ő első embereiket.

Megpróbáltak nevetni rajta, s ő meg is ne-vettette őket, de görögül. Igazán klasszikus neve-tés. Ebben hasonlítanak most már a baloldal vitézei Homér hőseihez, hogy ők is görögül nevet-nek, és ebből áll egyuttal figyelemre legméltóbb klasszikai műveltségök.

Herkules a bölesőben fojtotta meg a kigyót.

Paczolay is nem tehetett volna bölesőben, mint hogy megfojtotta.

B. J.

Magyar állapotok.

— A „Neue Freie Presse“, az „Augsburger Allgemeine“, a „Wiener Ztg.“, s más hasonló civilizátori intézmények saját külön eredeti levelezése. —

Magyarországon laknak mindenk fölött néme-tek, közbe tótok, oláhok, rácok, sokácok, s mindenk alatt magyarok is.

A magyarok tótot esznek, oláht isznak, rácot reggeliznek, sokácot vacsorálnak, csak a németet nem képesek megemészteni.

Midőn pedig németről szólok, akkor szászét ér-tek, még pedig erdélyi szászét, és ezek közül is csak azokat, a kik az ó-szászok nevéen ismeretesek. A többi csak zsidó és renegát, a ki annyit se tud, hogy mi-ként kell egy rókiról két bőrt nyúzni; miként kell itthon a hivatalokat elfoglalni, hogy lehetőleg authen-tikus adatokkal mutathassuk ki a külföld előtt a ma-gyar faj éhetlenségét. Valóban, ha oly jó nem volna, szégyelném, hogy kenyerét eszem.

Kannichtmer Jakob.

Csókok.

Kisfaludy Tag. Hm, hogyan származhatott a plety-ka lapokba az a hir, hogy Dux Lajos a „Csók“ szerzője?

Ujságíró. Alighanem azon az uton, melyen a titok-tartó társaság kebeléből értesültünk arról, hogy a „Csók“ a nyertes.

*

„Ez a csók nekem pofon!“

Edwárd.

*

Sz. K. Hiszen nem is Dux a nyertes, hanem Dóczy!

B. J. Ducit te ad hoc: hogy nem mindig do-cere, hanem aliquando doc i is.

Sz. K. Nem értem.

B. J. Régóta tudom.

*

Azért **DUX**-é, mert ducat, vagy azért ducate, mert **DUX**?

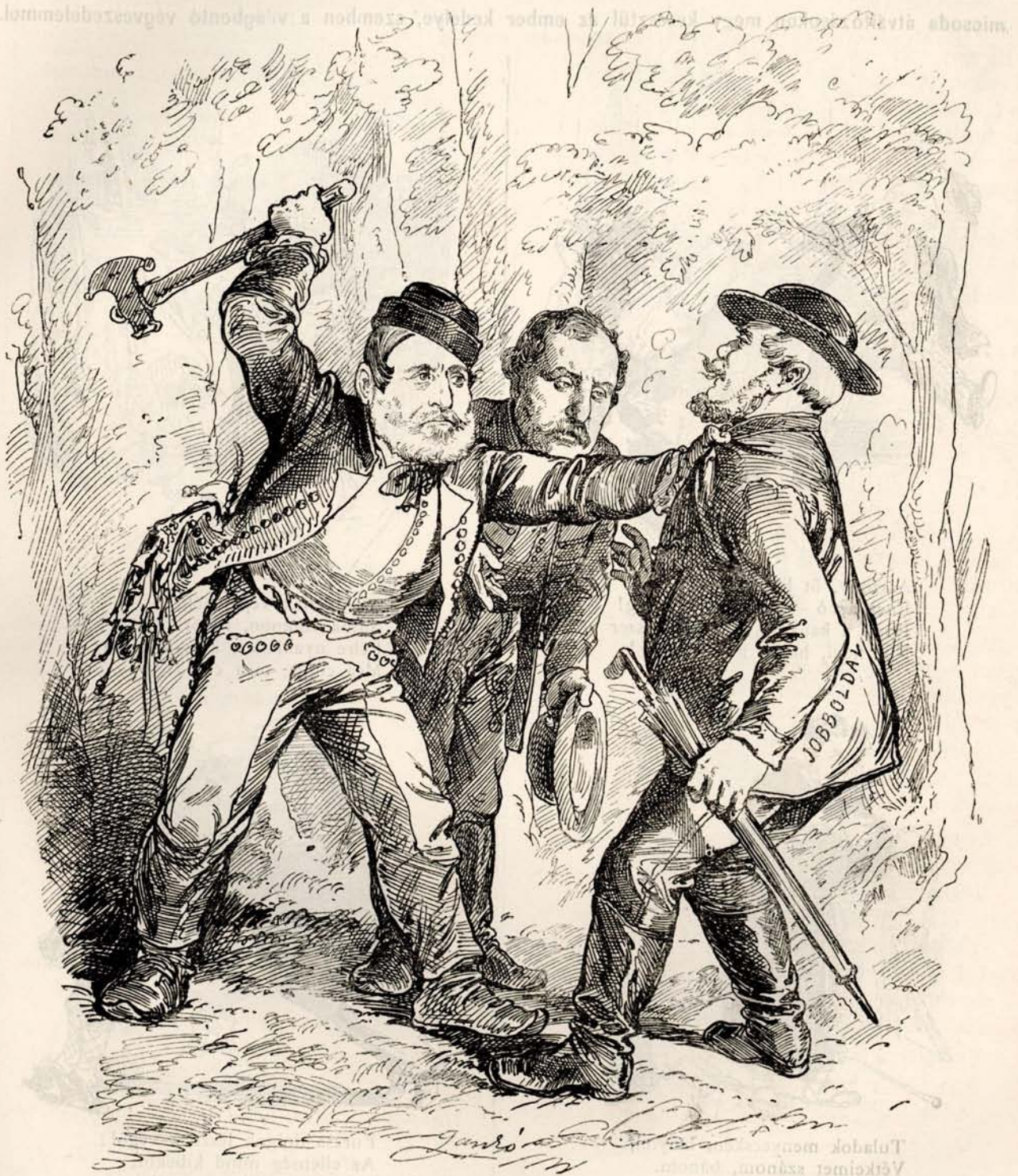
Büchner fölolvasása alatt.

Hát igazán testvérem nekem Átkor? Rös-tellem!

B. J.

INTER DUOS.

— Országgyűlési allegoria a hét elejéből. —

Csanyági (megbízatásból.) A ki fényes csellaga van a Deákodnak — megállj!
Jobboldali. Mi a baj?
G—y. Kérem szeretettel, méltóztassék ideadni az erszényét.

PLANTAMOUR CSILLAGA

vagy előadása annak :

micsoda átváltozásokon megy keresztül az ember kedélye, szemben a világbontó végveszedelemmel.

Asszony, öt hó csak a világ,
Fucs az ó — hoch az új világ!
Rugd a kankánt, fordulj hétszer —
Nur fidel, hopp, höher Péter!

A világnak vége, vége!
Sutba chignon, tükör félre!
Félre nyakláncz, keztyű sutba:
Mea culpa, mea culpa!

Tuladok menyecskén, lányon,
Vétkeimet szánom, bánom.
Adjó kaland, servus amour —
Cshát öltök, jöjj Plantamour!

Furcsa dolgok lesznek végül:
Az ellenség mind kibékül,
Ki merte vón' ezt gondolni? ...
Csókolóznak Pulszky, Tóni!

Világtűznek érzem füstit,
Végünk lesz már, azt a nyüstit!
Nézzük, a hunczfut németje
A „K o z m á s”-ba mit jegyzett be?

Belénk csap az isten nyila,
Dies irae, dies illa!
Lonkay nyakában tálesz —
Vértanuvá, zsidóvá lesz.

Hát ez mi isten csudája?
Eláll ember szeme-szája.
Érezvén a végső napot:
Egyszer Dobsánk is jóllakott.

Megváltozik minden, minden,
Gondolatban, tettben, hitben —
Egy van, ki szilárd mindétig,
S iszik a világ végéig.

Dr. Büchner felolvasásai.

— Kezdő materialisták számára. —

I. A nap befolyása az életre.

A nap befolyása az életre rendszeresen nappal szokott történni és csak a születéstől a halálig tart.

A nap főképp a spectralanalysis lehetővé tétele végett jött a világra. Ha nap nem volna, Kirchof és Bunsen, kik a spectralanalysisist föltalálták, sok tudós társaság tagjaivá nem lettek volna. E fontos tantét megfordítva is áll. És pedig: Ha Kirchof és Bunsen, kiket a nap föltalált, nem léteznének, sok tudóstársaság nem lett volna a nap tagjaivá. Továbbá ebből folyólag: Ha sok tudóstársaság, melyeket a spectralanalysis föltalált, nem léteznék, a tag sohasem lehetett volna Kirchof és Bunsen napjává.

E három tantét az anyagerők kölcsönösségén alapul, melynek további okozmánya ez, hogy a nap: az élet, és viszont az élet: a nap.

Vizsgáljuk először az első állítást.

A nap az élet. A magyar ember „élet“ alatt gabonát ért. Tehát a nap: a gabona. Csakugyan nap nélkül soha sem érnék meg a gabona, sohasem teremne „élet“. A mindenség nem is egyéb egy roppant élettárnál vagyis gabonátárnál. Miután pedig a főbbiek után élet = nap, természetesen élettár is = naptár. Élettár és naptár, vagyis tudományos nyelven: granárium és kalendárium: e kettőből áll tehát a mindenség.

Legnagyobb naptára a világnak maga a nap. Az egész nap a napban van összpontosítva. E napnap: a világosság, mely mint melegség nyilvánul. Ha világos van, izzadunk; ha pedig meleg van, látunk. Hogy a mindennapi életben ezen összeköttetést nem mindig észleljük egészen tisztán, az szerveink tökéletlenségén alapszik. Ezt rögtön belátjuk, ha megteszszük az ellenpróbát, mely abban áll, hogy beismerjük, miszerint lehet sötétben is izzadni és világosan is fázni, valamint izzadva nem látni és fázva látni. Ha az utóbbi áll, áll az előbbi is. Az utóbbi pedig áll, miután az előbbi állása az utóbbiétól függ s az utóbbi az előbbit föltételezi.

A második állítás az, hogy az élet: a nap. Ez éppen úgy kifolyása az első állításnak, mint az első a másodiknak. Azért külön bebizonyításra nem is szorul és valónak elfogadhatjuk. Miután pedig ezt valónak elfogadtuk, kell, hogy az első állítás is való legyen, miután a második az elsőből foly.

Ennyiből áll a nap befolyása az életre.

II. Az ember eredetéről.

A babonás közhit szerint az ember szüleitől ered. A biblia is ezt tartja, de mégis csinál egy concessiót a józan észnek, megengedvén, hogy Ádám árván született, ami mindenestre figyelemreméltó esemény volt.

Jól van, legyen az emberiség ősapja Ádám. A név mit sem változtat a dolgon. De ki és mi volt ez az Ádám?

Dankovszky tót tudós azt állította, hogy tót volt.

Darwin angol tudós azt állítja, hogy majom volt.

Melyiknek van igaza a kettő közül és mennyiben?

Ezt el is lehetne döntenünk, nem is. De mi egyelőre eldöntetlenül hagyjuk, és csak azon következtetést vonjuk e két annyira szétágazó állításból, hogy Ádám ősapánk semmi esetre ember nem lehetett. Ha ugyanis Dankovszky-nak van igaza, úgy Ádám tót volt, a tót pedig époly kevéssé ember, mint a mily kevéssé étel a kása. Ha tehát Ádám tót volt, úgy már nem lehetett ember. Darwin szerint pedig majomlévén, eo ipso ember szintén nem lehetett. Világos tehát mindenképp, hogy Ádám nem volt ember.

Ennek fölismerésével már nagyott haladt a tudomány. De haladt az még tovább is.

Ádám, mint bebizonyítottuk, nem ember. „Nem ember“ rövidebben annyi, mint „néember.“ Némely nyelv-tudósok ugyan azt mondják, hogy „néember“ a „nő ember“-ből lett. De tudjuk, hogy az egyenes eszű paraszt embernek csak a férfit mondja, a nőt pedig asszonynak vagy egyébnek. „Nem ember az, hanem asszony,“ mondá az egyszerű paraszt gyerek.

Itt tehát két vélemény van:

1. „nem-ember“ = „néember“, és
2. „nő-ember“ = „néember.“

a matematika szerint pedig: ha két mennyiség egy harmadikkal egyenlő, egymás közt is egyenlő, tehát: „nem-ember“ = „nő-ember.“

Ebből az világos, hogy igazunk van abban, miszerint Ádám néember volt.

Ádám a p á n k tehát n é m b e r is volt. Ebben semmi ellenmondás nincsen, miután tudjuk, hogy vannak növények, sőt alacsonyrendű állatok is, melyeknél mindkét nem attributumai ugyanazon egyénben együtt mutatkoznak. Az ugynevezett „ember“ pedig akkor, mikor első példánya megszülemlett, mindenesetre sokkal alacsonyabb fokon állt, mint mi mostaniak. Igen indokolt tehát azon következtetés, hogy a fejletlen, tökéletlen Ádám még szintén férfi és nő volt egy személyben.

Már most, ha ez áll, úgy Ádámot férfinak tulajdonképpen nem lehet mondani, mert néember volt; de néembernek sem, mert férfi volt. A férfi és nő benne úgy neutralizálták egymást, mint a plus és minus, mint a pozitív és negatív villanyosság s más ellentétes erők, melyek hatálya egyenlő. Világos ebből, hogy Ádám, minthogy benne a nő a férfit, férfi pedig a nőt közömbösítette, nem létező lény volt, s az ember eredete az ugynevezett „semiből“ eredés, azaz generatio aequivoca tüneményének tekintendő.

Ezért mutatnak az emberek még ma is oly kiváló hajlamot az aequivoc iránt.

Igy fejti meg a materialisticus tudomány az ember eredetét.

III. Az örökösödés philosophiája és physiologiája.

Örökösödés az, ha azon tulajdon, melyet az ember magával nem vihet a más világra, vagyis tudományosabban kifejezve: mely az egyéni lét nem létével megszűnik

a többé nem levő lét lételéhez levőlegesen kötve lenni, más egyénre származik át.

Ily tulajdonok például: a nemesség, a pénz, az ingók s ingatlanok egész világa, a családnév, a görbe orr stb.

Az örökösödés philosophiája gyakran igen szükséges. Így p. o. ha valaki nagy vagyont vár örökségbe és csak egy görbe orrot örököl. Vagy ha valaki ingatlanokra számol és csak ingókat kap, melyek már nem is inganak többé. Ilyenkor az állat, mely Darwin szerint a lételért küzd, nagy philosophiára szorul, hogy ne boszankodjék, mert más nem küzdött az ő lételért.

Azonban míg az örökösödés philosophiája igen fontos, a zoológusok öröksége rendszeren latba is alig esik. Ez így van megállapítva a természet rendjében.

Szintoly egyszerű az örökösödés physiologiája. Ennek kulcsa azon tény, hogy némely egyén tovább él a másiknál. De ez magában véve elég nem volna, ha másrészt némely egyén rövidebb ideig nem élne másnál. Ha a kétféle időkülönbség összetalálkozik, akkor az örökösödhetés physiologiai alapfeltétele meg van, s az örökösödésre még csak az örökség szükséges.

Ez utóbbi tulajdonkép földolog emez egész processusban, noha vannak kivételes szabályszerűségek, melyek a processust teszik földologgá az egész örökösödésben.

Igen érdekes az, hogy a természetben még itt is bizonyos kölesönység uralkodik, mert ugyanazon időben, midőn az ember a majomból származván, örökölte a majomságot, egyuttal a majom is örökölte az egész emberiséget. Ily kölesönös megrottás által izmosodik a természet is vergődik föl lassanként a tőkély magaslatáig.

Ennyit a fajok és családok örökösödési elméletéről, Darwin, Vogt és a magam buvárlatai nyomán.

Magyar nemzeti zsidó iskola.

— Olim országgyűlés. —

Elnök. T. ház! Már igen kevés az időnk és igen sok a munkánk, siessünk a választási törvényjavaslattal, hogy a többit is elvégezhessük.

Hadarász József. Minek silyetni? Engemet a sárbogárdiak törvény nekün is megválasztanak; ennélfogvást hazafilyas kötelmemül ösmérem aztot elodázni, amugy is beszélhetném lévén és pártom kivánságo oda erányulván, indítványozom minekutáno a házszabállok a névszerinti szavazásro jogot adnak; ehöl képest kérem az elnök urat a szavazásroi kérdés föltételével kézni ne terheltessen.

Elnök. Mire tegyem fel a kérdést? Hisz még nincs indítvány!

Csanyági S. Anná jobb, hát szaójunk indétvány nekü. Aután osztánnék meg majdonat szaójjunk az indétványhol. Mer azé, hogy szaónyi keó, mer azé, hogy a ki böcestelen és ajjas eszközkékh nyullik, mint a belügymiszter, hát (közbehiáltások: rendre, rendre!)

Elnök. Rendreutasitom a szónokot, vonja vissza szavait.

Csanyági. A rendet bé nem vöszí a természetöm, azé hát nincs mit visszavonjak.

Simonyi Ernő. Az példátlan eset a parlamentárizmus történetében, hogy mindig a többségnek legyen igaza, és a kisebbség magát alárendelni tartozzék. Itt az ideje, hogy e zsarnokság alól a hazát megmentsük; azért, ha három évig az történt, a mit önök akartak, most megmutatjuk majd, hogy egyszer ugy fog a dolog nem történni a hogyan mi akarjuk.

Lónyay M. A tisztelt szélsőbaloldali urak azzal fenyegetnek bennünket, hogy addig fognak beszélni, a míg minden időből kifogyunk. Indítványom tehát, tartsunk állandó ülést s aztán próbálják meg, beszéljenek.

Hadarász József. Ez erőszakosság, erkölcsi és testi erőszak. Élhen akarnak bennünket veszteni, meg szomjan.

Están. De már abbul nem lesz. Én nem ülök állandóan, inkább állok üllendően s ha vége hát vége és legyen békesség, hadd egyék és hadd igyék az ember, ha megkívánja.

Ghyczy K. Én megvallom, hogy a czél nem szentesi az eszközt, de más részt nem tagadom, hogy a gesztenye ugy is jó, ha a majom szedi ki a parázsból; mert én nem szeretem a visszavonást, azonban ha a természet valakibe bele oltotta a roz hajlandóságot, hát isten neki, veszekedjék, én imádkozni fogok a bünös lélekért, de utját nem állom; hanem ha a tisztelt jobboldal elég loyális lenne s önként engedne a hátából szijat hasítani, akkor abból az én tarisznyámra is jutna s ezek a lármás gyerekek is elcsendesülnének és szent volna a békesség e házbán, ámen. Igazán, a jobboldal meghozhatná e garázda gyermekeknek ezt a kis áldozatot.

Zsedényi E. A baloldalra háramlik a felelősség azért az időért, mely itt a munkától elraboltatik.

Iránytalan D. Mit nekem! Elvállaljuk a felelősséget; de követeljük a névszerinti szavazást s ha a jobboldal ezen jogos kivánságunkat megtagadja, akkor, ha a haza elvész, kívánom, hogy a népek millióinak szemében az a gyászköny üljön, melyről Vörösmarthy szól, a szózat-szabadság költője. (*Viharos éljenzés.*) A mi kivánságunk csak az, hogy ne szellőtől, hanem legalább vihartól veszzen a haza, (*biharos éljenzés.*) Követeljük a névszerinti szavazást.

Sanyi. A közösgyes kórmány — (*nagy zaj.*) A közösgyes kór — (*még nagyobb zaj.*) A közösgyes — (*annál is nagyobb zaj.*) A közösgye — (*legnagyobb zaj.*) A közös — (*legis legnagyobb zaj.*) A köz — (*az elnöki csöngetyü elreked.*) A — k —

Elnök. Fölakasztom, akarom mondani fölfüggesz'em az ülést.

(*A folyosókon 10 darab köszörük állittatik fel, 10 szélsőbali hajtja, másik tíz a torkát köszörüli rajta. 200 darab gyorsírói plájbászajultan vitetik ki a teremből, és az elnöki csöngetyü számára a háznagy hivatásban kukoricza-thea főzetik.*)

*

(*Reggeli 10 órakor megáll az országház előtt egy talyigás szekér, teli elemózsiával a szélbal számára. A szekeret a párt barmai huzzák: a Majom s a Borju. — Están bácsi kulacs nem férvén a szekérre,*

azt ő maga czeveli a kordé után. A ház előtt lera-
kodnak és hordják a sok sültet és sületlent.)

Elnök. Tíz óra lévén, megnyitom a gyűlést. Napi
renden van a választási törvény.

Simonyi Ernő. T. ház! . . . Kérem az elnököt legyen
szíves azon jobboldali képviselő urnak ott megmondani,
hogy ne fujja az orrát, mikor oda nézek, mert különben
nem folytatom beszédemet . . . (vár öt perczig.) A sza-
bad-ság uraim . . . felszólítom az elnököt, hogy szüntesse
meg egy jobboldali csoszogást a padok alatt, különben
nem beszélek . . . (vár öt perczig.) Így háborgatják önök
a szónokot, csakhogy fogyasztassák vele a haza drága idejét!

Elnök. Kérem a dologra!

Simonyi. Ott vagyok, csakhogy előbb tüzzük napi
rendre a napirendet. Mily napirend legyen napirenden,
efölött kérek névszerinti szavazást. (Balról helyeslő mor-
dulás.)

Irányi. Kérek névszerinti szavazást afölött, hogy
névszerinti szavazás legyen?

Csanyágyi. Az elárult haza (balról helyeslő nyiho-
gás) nevében kérek névszerinti szavazást afölött, hogy le-
gyen-e névszerinti szavazás a névszerinti szavazás fölött?
Ha nem méltóztatnak szavazni, fogy a haza drága ideje.
(1 órai névszerinti szavazás.)

Elnök. Napirenden a választási törvény van.

Madarász. Most jövök egy végtisztességről, melyen
„a többség határozata miatt elhunyt kar-
társam“*) temetésén jelen sem lehetvén, a ház ülési
tartamának azonnali felfüggesztését óhajtanom köztudomás-
sul szolgálhat. Mielőtt napirendi tárgyalásokba becsátko-
zandnánk, az ülés megszüntetése miatti üres időt kiki sa-
ját tetszése szerint felhasználván, oszoljunk szét.

Elnök. Maradjunk kérem a napirendnél s ne aljasit-
suk le a ház méltóságát.

Ghyczy K. (főlkül nyájas arczzal, kezét szárazon
mosogatván, ájtatos hangon:) T. ház! Méltóztatott az
elnök urnak (selyemlágyan) gonoszul megjegyezni, hogy
a ház méltóságát tekintetbe venni el ne mulasztjuk. Va-
lóban helyes a megjegyzés! De vajjon ki akarja a ház
méltóságát kockára tenni (jobbról: önök!) vagy kiját-
szani? Az én (ragyogó arczzal a szélbalmak fordulva)
igen tisztelt barátaim talán a szélbalon? (Fuvola han-
gon) Ó dehogy! ki merné egy kis jókedv miatt az én tisztelt
barátaimat vádolni? Az én tisztelt barátaim (bársony-
simán) csak jogukat gyakorolják, jogukat, mely a napi-
rendben gyökerezik s vajjon kárhoztatható-e az, ki jogát
gyakorolja? Akkor a bíró is kárhoztatható (elvilágosodott
arczzal), ki egy zsványt felakasztat, mert jogával él.
(Üvöletek közt patriarchai derűtséggel leül.)

Györffy Gyula. T. ház! Örömmel jelentem, hogy a
pért erősítésére egy új széllitmény friss ökör és borju-
nyelv érkezett meg, (jobbról: Most majd nyelvelhetnek.)
Éljen e heze!

Elnök. Kérem szíveskedjenek az 1. paragrafushoz
hozzászólni. Napirenden a részletes tárgyalás van.

Tisza Kálmán. T. ház! A részletes tárgyalásról ál-
talanban csak annyit kívánok megjegyezni, hogy barátság-
gom Irányi urhoz régóta ismeretes. Castor és Pollux va-
gyunk mi régesrégóta. Sohse tépáztuk, rugdostuk egymást.
Kristály tiszta barátság . . . (Dologra!) Milyen dologra?
(balról röhögés.) Miféle dolga van a háznak? (balról vi-
hogás.) Én azt indítványozom, hogy zárassék be az ülés
mára, elég volt ebből ennyi. (A mérsékelt ellenzék arczán
szélbaldogság sugárzik.)

Bobory. Pártolom előttem szólót. A négerek és a
ministeri rabszolgák sem dolgoznak az órán túl, mi sem.
Strájkoljunk . . . Kérem az elnököt tiltsa meg Pulszky
urnak, hogy ne vessen. (Balról roppant zaj és 10 álló
percig folytonos kajidzásás karénekképpen: Pulszky—
Pulszky—Pulszky.)

Elnök. Ily házzal nem lehet tárgyalni. Felfüggesztem
az ülést. (Détutáni 2 óra lévén, a szélbal a folyosókon
nagy traktát rendez. Szalonáznak, kvárgliznak, disz-
nósajtoznak és szopogatnak. Egy óra múlva megnyílik
az ülés.)

Németh Berczi. T. ház! Azt mondja Götthe, hogy
érett di frauen, azaz respektáljátok az érett asszonyokat.
De respektáljuk a ház méltóságát is (Csanyágyi ölbe
kapja Sanyit és megszoptatja. Tökélletes kora óta
először csipett be most) hanem azt a jobboldalon nem
tisztelik. Ott van péld. egy képviselő, aki az ellenzékét
mindig azzal bizgatja, hogy a maga fülét csipkedi, mintha
ami füleinkre czélozna. Míg elnök ur e kihágásokat meg
nem szünteti, addig lehetetlen részletes tárgyalásba bo-
csátkozni. Megint egy fertályórát lopattak el velem! Most
a tárgyhoz szólok. Az 1. paragrafusban az áll, hogy „és.“
Mit akar a miniszterium ezzel az „és“-sel? Tudom én,
hogy mit. Az „és“ szerepelt már egyszer. Magyaror-
szág . . .

Están (kállai kettőst jár a fölcsumott Sanyival;
danolva:)

Estelegyik alkonyogyik
Gulya még se takarogyik
A számadó káronkogyik
S hej mert az bojtaria bort iszik.

Egyik iszik az büffetbe
Jaz másik az cserepesbe
Jaz harmagyik a szennyesbé
Kutyafékom teremtette!

(1 gymásra dőlnek és ázott bajszukat egymáshoz fenik.)

Németh B. Magyarország aequale „és.“ Előterjesz-
tek egy külön indítványt, hogy az „és“ helyett csak ez
álljon: „s.“ (Jobbról: elfogadjuk.) El-é? Majd meg-
lássuk.

Elnök. Az indítvány egyhangulag el van fogadva.

Németh. Nem hiszem. Kérek névszerinti szavazást.
(A névszerinti szavazások egymást váltják. Éjféli
12 óra.)

*

Dobsa. (Derűtség.) Uraim, egy erő tart fön ben-
nünket ez oldalon s ez a vicz inertiae. Élvezünket és vé-
rünket az elvért! Jelenleg nem a hallgatás az arany, ha-

*) Szórul szóra!

nem a beszélés. Beszéljünk hát aranyul, de *(nevet)* fizessük ki a kormányt *(nevet)* aprópénzzel *(nevet.)* Ha most Majoros hölgyei ülnének e parlírozómentben, biztosak volnánk, hogy a beszélés fegyverével legyőznők a jobb oldalt. Van nekem egy drámám . . . *(Elnök tiltakozása mellett elszavalja őt fölvonásos drámáját. Éjfélutáni 1 óra.)*

Vidlicskay. Mi atyánk ki vagy a menyinyekben, szenteltessék meg a te . . .

Elnök. Figyelmeztetem szónok urat, hogy ez nem tartozik szorosan a tárgyhoz.

Vidlicskay . . . neved, jöjjön el a te országod, légyen meg a te stb. *(elmondja a miatyánkot. Nem jutván eszébe egyéb:)* Quae maribus solum tribuuntur masculo sunto. Azért osztom Dobsa barátom sajnálkozását a fölött, hogy nincsenek itt nők, mert a nők a férfiak attributumai. „Die Kanzel“ czime egy homilétikai folyóiratnak, melyből az epiphaniára következő vasárnapi prédikációból szükségesnek tartom idézni a következőket. *(Elmond egy prédikációt a türelmességről. Pogány kacaj.)* Egyébkint 1870-ben három planetoidot fedeztek föl. Az egyik Lydia, melyet Borellynek köszönhetünk. Felfödözte azt Longchamp-Marseilleben, a szűz képében. A pálya elemei Oppenheim számítása szerint . . .

Elnök. Kérem a képviselő urat, magát a tárgyhoz tartani.

Vidlicskay. Midőn 1509 ben május 14. XII Lajos Agnadellónál a velenceiek fölött diadalt aratott, a nagyanyjáról, Visconti Valentináról rámaradt örökségét: Bergamót, Bresciát s Milánót elfoglalá. *(Beszél XVI. Lajosig.)*

Györfi Gyula Miután az elnök minden gyűlést külön kihirdetni köteles, kérdezem, a mai gyűlést falragaszok által kihirdette-e? *(Helyeslés balról.)*

Elnök. Hogy mikor kezdődik a gyűlés, azt ki is hirdetem; de hogy mikor végződik, azt ki nem hirdethetem. Egyébkint színházigazgató társamtól, b. Orczytól meg fogom tudakolni, az előadás végét mily chronometrum alapján szokta kiszámítani.

Kis János. A Hőséas próféta szent jegyzőkönyvéből értem meg, miszerint az Urnak is szava volt egykor e kitünő debatterhez, az Beeri fiához, az Uzziasznak, Jótámnak, Akáznak, Ezékiásnak, Juda királynak idejekben és Jérobámnak idejében, ki Jóásnak az Izrael királyának fia volt. Jótám király nekünk is jó támunk e vitában, minélfogva engedjék meg, hogy a helyzetet legjobban megvilágító próféták könyveit röviden elmondhassam. *(Elmondja.)*

Csanyági. Hogy én lovagoltam a császár oldala mellett? Soha! Mögötte lovagoltam. S ez egészen más. Mintán f. é. május 3 án Nagy-Kerekiben jelen kell lennem, szeretném szónoklatomat addig befejezni. *(Beszél május 5-ig 73,375 frt árut, mely összeggel a „Magyar Ujság“-ban boldogult birtokát kiváltani reméli.)*

Német Bercki. Jam jam aurora digitibus rosaeis tingit coelum. Salve laeta dies, meliorque revertere semper! A populo rerum digna potente coli. . . *(Iskolás gyerek hangján.)* Egyszer egy a csak egy, kétszer kettő négy, kétszer három hat, kétszer négy . . . *(Elég! a jobboldalon.)*

Elnök. Tán kissé nagy feneket is kerít szónok ur.

Német Bercki. Az arithmetika dönthetlen tételei, hogy nem kedvesek a ház tulsó oldala előtt, szomoruan tapasztalom. Ez az igazság sorsa e földön. *(Elegiát mond az igazság sorsáról a földön, tüzetes alkalmazással a jobboldalra. Megvirrad. A két párt farkasszemet húny egymással.)*

Csanyági *(vetkezik.)*

Elnök. Kérem a képviselő urat tiszteletben tartani a házat.

Csanyági. Hol van a házszabályok közt olyan, mely a vetkezést megtiltaná?

Sanyi *(nagyokat horkant.)*

Están. Elöttem hortyantott képviselőtársam nézetéhez teljes meggyőződésből hozzáfekszem. *(Lefek zik a padra s clalszik.)*

Vidlicskay. Még egy szóm van!

Elnök. Hisz még csak XIII. Lajos körül méltóztatik lenni.

Vidlicskay. Enmagamat félbeszakítani mindig van jogom. *(Helyeslő szuszogások balról.)* A belügyér urhoz van szóm. *(Tóth megy kifelé.)* Kérem a belügyér urat itt maradni. *(Tóth az elnök fölébe sug.)*

Elnök. A minister urnak egy eloldázhatlan saját belügyi ministeriumától hozzá intézett sürgős interpellatióra sietve kénytelen válaszolni.

Vidlicskay. Örvendetes tudomásul veszem, hogy a belügyér ur anyagi érdekeink szaporítását czélozza. *(Ellenmondás balfölől. Csak a házon belől van joga végezni! Zaj.)*

Csanyági *(gatyaszárban, mezitláb, paróka nélkül.)* Engedjék meg, hogy egy meztelen igazságot kimondjak. A kormány orgazda. *(Helyeslő röffenek a pad alól.)* Orgazda. Mert lopatja velünk az időt. Csak ezt a viczet akartam mondani. *(Ő is lefekszik. Csak az elnök, a szónok s a gyorsirók vannak ébren. A gyorsirók szeme vérben forog a virasztástól. A teremszolgák álló helyükben alusznak el. A buffet kisasszonyainak silvrium-töltés közben csukódik le szemük. A többi közt a Nemzet Géniusa is befogja szemeit. Teljesen megvirrad. Sötét éjszaka van.)*

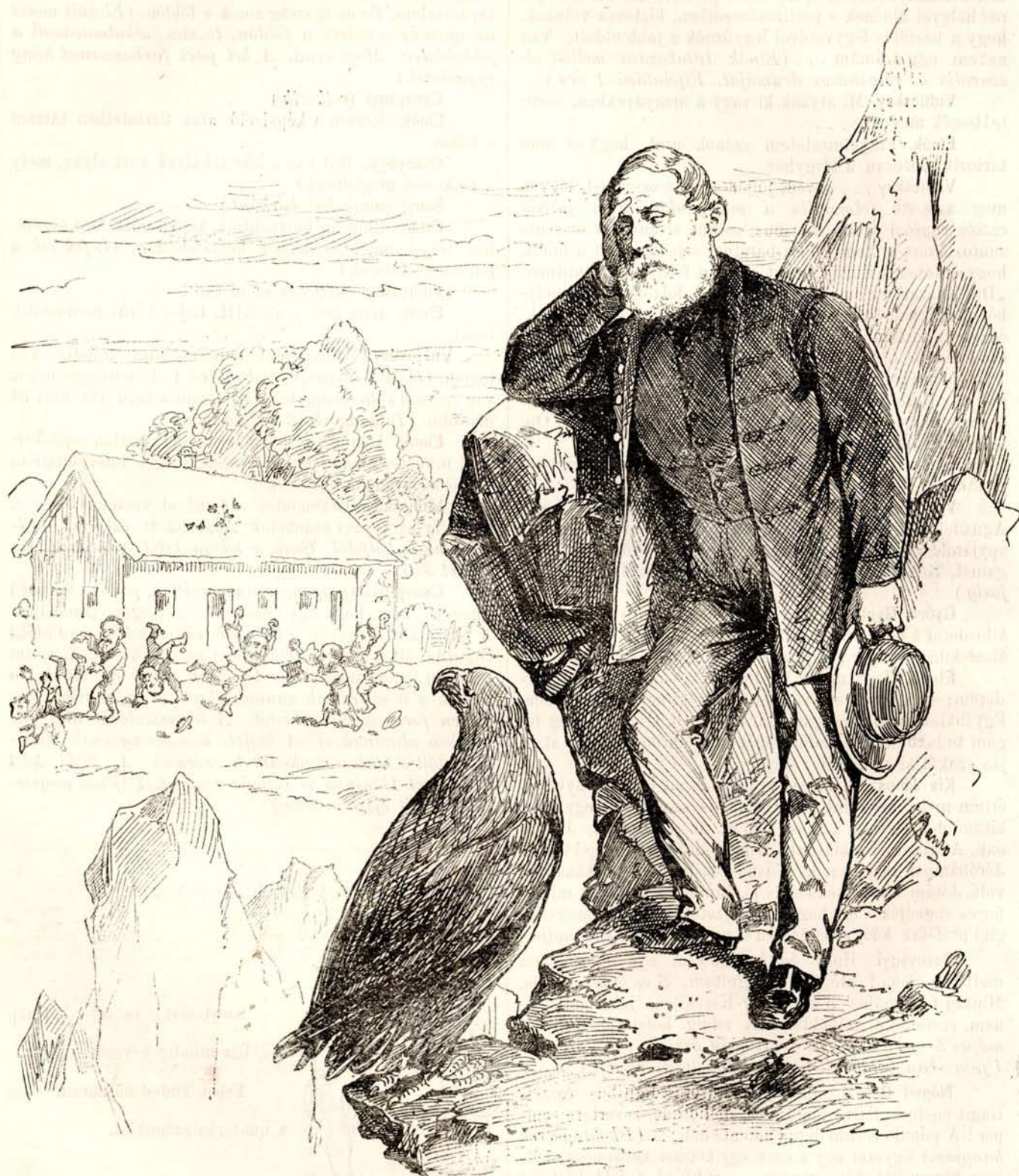
Ártatlan beszélgetés.

Sanyi. Sokat beszélsz két nap óta, bár mindig keveset.

Están. Tudod nászuram — ez a quaterka-szónoklat.

Sas és veréb.

— És azok az impostorok ott még az én ivadékomnak merik nevezni magukat!